

Istoria ascunsă a versetului patruzeci — numărul optsprezece

A Doua Vaietare - Partea a cincea

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Cheia” care reprezintă bătălia de la Ninive din Apocalipsa nouă s-a împlinit printr-o istorie care a produs un punct de cotitură, ceea ce, desigur, este tocmai ceea ce face o cheie. Afirmatia mea este că bătălia de la Ninive nu a fost doar cheia istorică ce marchează ascensiunea islamului, ci că este și o cheie profetică. Dinamica profetică a acelei bătălii aduce în aliniere toate liniile împărățiilor din profeta biblică, așa cum sunt prezentate în Daniel și Apocalipsa, cu capitolul al unsprezecelea din Daniel. Făcând aceasta, ea îngăduie ca toate acele împărății să dea mărturie despre ultimele șase versete din Daniel unsprezece și, mai important, să desigileze istoria exterioară ascunsă a versetului patruzeci.

Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:19.

Eliberarea și ridicarea Împărăției lui Mohammed

Bătălia de la Ninive, din anul 627, a marcat începutul ultimilor zece ani ai puterii persane, care fusese înfrântă prin stratagema Romei, însoțită de ceața providenței lui Dumnezeu. Ea a marcat punctul de cotitură în care hoardele islamice ale lui Mahomed au început să se ridice. Bătălia a înlăturat o piedică ce existase, o piedică ce, în teorie, ar fi rămas, dacă atât Roma, cât și Persia și-ar fi păstrat puterea. Niciuna nu a făcut-o.

Înfrânare și eliberare

În reprezentarea profetică a islamului, găsim restrângerea și eliberarea islamului încă de la prima prezentare a Scripturii, când Sara l-a convins pe Avraam să-i țină în frâu pe Agar și pe Ismael.

Și Sarai a zis către Abram: „Nedreptatea care mi s-a făcut să fie asupra ta; eu am dat pe slujnica mea în sânul tău, iar când a văzut că a zămislit, am fost disprețuită în ochii ei; Domnul să judece între mine și tine.” Dar Abram a zis către Sarai: „Iată, slujnica ta este în mâna ta; fă-i cum îți place.” Și când Sarai s-a purtat aspru cu ea, ea a fugit dinaintea feței ei. Geneza 16:5, 6.

Chiar înainte de acel incident, motivul pentru care Hagar este introdusă în narațiunea profetică este că Domnul a „oprit-o” pe Sara să aibă un copil.

Acum Sarai, soția lui Abram, nu-i născuse copii; și ea avea o roabă, o egipteancă, al cărei nume era Agar. Și Sarai i-a zis lui Abram: „Iată acum, Domnul m-a oprit să nasc; te rog, intră la roaba mea; poate că voi dobândi copii prin ea.” Și Abram a ascultat de glasul lui Sarai. Geneza 16:1, 2.

„Cheia” din Apocalipsa nouă, care i-a fost dată lui Mahomed și care a fost împlinită ulterior prin bătălia de la Ninive, reprezintă îndepărtarea „restrângerii” asupra islamului în orice moment dat al istoriei profetice.

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal înfuriat care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând nimicire și moarte în calea sa.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

„Ridicarea și căderea” împărăției lui Mahomed este reprezentată nu atât ca o ridicare și o cădere, cât ca o „dezlegare” și o „înfrânare”. Când islamul este dezlegat în sens profetic, această dezlegare a fost ilustrată prin bătălia de la Ninive.

Doar Vaiurile

Din cele șapte trâmbițe, numai trâmbițele de vai ale islamului se întind de-a lungul istoriei ca o putere consecventă, de la momentul în care au fost introduse pentru prima dată în istoria profetică și până la încheierea timpului de probă. Primele patru trâmbițe revărsate asupra Romei apusene i-au reprezentat pe Odoacru, Genseric, Attila Hunul și Alaric, tipificând astfel patru puteri providențiale de judecată în zilele din urmă, însă corespondentul lor modern nu este un descendent direct al acelor patru puteri antice. Nu tot astfel stau lucrurile cu trâmbițele de vai. Odată ce islamul intră în istorie, el continuă o linie directă de eliberare și restrângere până când este pe deplin eliberat la încheierea timpului de probă. În cazul trâmbițelor de vai, „cheia” „eliberării” este marcată de bătălia de la Ninive.

Nicomedia și 27 iulie 1299

Pionierii au identificat corect data de 27 iulie 1299 ca începutul celor o sută cincizeci de ani care s-au încheiat la 27 iulie 1449, ceea ce, la rândul său, a marcat începutul celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care s-au încheiat la 11 august 1840.

În articolul precedent am identificat asediul din 1333 până în 1337, adus asupra Nicomediei de către sultanul Orhan Gazi (fiul lui Osman I, fondatorul Beylikului Otoman), când a pus sub asediu importantul oraș bizantin Nicomedia. Asediul constituie concluzia războiului împotriva Nicomediei care începuse cu tatăl său, Osman. Cei o sută cincizeci de ani din Apocalipsa 9:10 au început la 27 iulie 1299 și, fiind începutul unei profeții, trebuie remarcată istoria asociată cu acea dată de început. Osman I (fondatorul dinastiei otomane) a fost tatăl sultanului Orhan Gazi, care la 27 iulie 1299 a obținut semnificativa victorie timpurie împotriva Imperiului Bizantin în Bătălia de la Bafeus, care a avut loc în regiunea Nicomediei, aproape de orașul Nicomedia, un foarte important oraș-capitală în istoria romană și bizantină timpurie.

Tată și Fiu

La 27 iulie 1299, forțele lui Osman au învins o armată bizantină condusă de un guvernator local. Bătălia este considerată unul dintre primele mari succese militare independente ale lui Osman, după ce începuse să-și consolideze puterea în Bitinia (nord-vestul Anatoliei). Ea a marcat un pas important în trecerea de la un mic beilic turcesc (principat tribal) la o putere în ascensiune care

avea, în cele din urmă, să provoace și să cucerească teritoriile bizantine. Acea dată marchează începutul unei perioade de creștere pentru islam, care a dus în cele din urmă la întemeierea Imperiului Otoman, odată cu căderea Constantinopolului în 1453. Osman a folosit războinici ghazi (jefuitori de frontieră animați de motivație islamică), iar atunci a început formarea războinicilor ghazi de frontieră într-o armată mai bine structurată, care s-a dezvoltat treptat de la Osman și apoi mai departe sub fiul său, Orhan. Printre alte elemente importante ale moștenirii lui Osman se numără și faptul că aceasta a îngăduit islamului să păstreze proprietăți, spre deosebire de războiul purtat de războinicii ghazi, ale căror tactici dezorganizate de lovire și retragere le lăsau doar prada victoriilor lor, dar niciodată vreun teritoriu.

La 27 iulie 1299, Osman a început o campanie în regiunea Nicomediei, iar treizeci și patru de ani mai târziu fiul său a început un asediu de patru ani asupra cetății-capitală Nicomedia. Tatăl la început și fiul la sfârșit. Războiul începe împotriva regiunii reprezentate prin Nicomedia și se încheie cu cucerirea Nicomediei, cetatea-capitală a regiunii Nicomedia. Din 1299 până în 1337 este o perioadă de treizeci și opt de ani, iar în sens profetic numărul „treizeci și opt” simbolizează o ridicare.

Acum ridicați-vă, am zis eu, și treceți pârâul Zered. Și am trecut pârâul Zered. Și timpul în care am mers de la Cades-Barnea, până când am trecut pârâul Zered, a fost de treizeci și opt de ani; până când toată generația bărbaților de război a pierit din mijlocul taberei, după cum le jurase Domnul. Deuteronomul 2:13, 14.

Cei o sută cincizeci de ani de la 27 iulie 1299 până la 27 iulie 1449 reprezintă perioada care a condus la întemeierea Imperiului Otoman al celei de-a doua vai din Apocalipsa, capitolul nouă. Cei treizeci și opt de ani ai cuceririi progresive a Nicomediei au început cu un tată (Osman) și s-au încheiat cu fiul său (Orphan). Această perioadă înfățișează primul pas al unei ascensiuni progresive, de la o căpetenie tribală la un imperiu.

Cei o sută cincizeci de ani, de la 27 iulie 1299 până la 27 iulie 1449, includ un asediu de patru ani care marchează sfârșitul celor treizeci și opt de ani. Începutul cuceririi Nicomidiei a fost făcut de tatăl, Osman, iar sfârșitul a fost împlinit printr-un asediu de patru ani, din 1333 până în 1337; un asediu dus la îndeplinire de fiul lui Osman.

Când cei o sută cincizeci de ani s-au încheiat la 27 iulie 1449, împăratul bizantin Constantin al XI-lea, sau ultimul Constantin al Romei de Răsărit, a căutat permisiunea turcilor pentru a lua tronul. De la acea dată până la cucerirea Constantinopolului au fost patru ani. Acei patru ani s-au încheiat cu asediul Constantinopolului, iar Constantin, cel din urmă, a murit în timpul asediului. Ridicarea islamului este reprezentată prin primii treizeci și opt de ani ai profeției de o sută cincizeci de ani, care au culminat într-un asediu de patru ani. Când cei o sută cincizeci de ani s-au încheiat, islamul se ridicase până într-un punct în care Roma de Răsărit era umilită de puterea pe care turcii o dețineau atunci. De la umilirea din 27 iulie 1449, patru ani au dus la căderea Romei de Răsărit, pe măsură ce Constantinopolul a fost luat prin asediu. Sfârșitul primilor treizeci și opt de ani este marcat de un asediu, iar întemeierea Imperiului Otoman este marcată de un asediu.

Numărul treizeci și opt, ca simbol, astfel cum este prezentat de Moise în Deuteronomul, reprezintă ultimii treizeci și opt de ani ai judecății celor patruzeci de ani de rătăcire în pustie. Prin urmare, numărul treizeci și opt, ca simbol, are o legătură cu numărul patruzeci. Osman a luat teritoriul Nicomedia la 27 iulie 1299, iar treizeci și opt de ani mai târziu fiul său a luat cetatea capitală a teritoriului. Atât teritoriul, cât și cetatea capitală erau Nicomedia. Istoricii identifică această bătălie drept primul dintre „doi” pași care marchează chiar începutul ridicării Imperiului Otoman. Al doilea pas identificat de istorie este bătălia de la Niceea din 1301. Acolo, tatăl, Osman, a luat teritoriul numit Niceea, iar în 1331, treizeci de ani mai târziu, fiul său a luat cetatea capitală, numită Niceea, o fostă cetate capitală romană.

În legătură cu anul 1299 și bătălia de la Nicomedia, ca fiind primul dintre doi pași, al doilea pas a venit doi ani mai târziu, în 1301. 1299 este un simbol al lui treizeci și opt, iar doi ani mai târziu (patruzeci), teritoriul Niceei este luat de către tatăl. Relațiile dintre treizeci și opt și patruzeci, privitoare la ridicarea vechiului Israel pentru a lua țara făgăduită, sunt reprezentate în 27 iulie 1299 și 1301. Acei primi doi pași ai ridicării Islamului sunt marcați de campanii militare care încep cu tatăl cucerind teritoriul, iar fiul cucerind capitala teritoriului la sfârșit. Când cele două capitale au căzut, au căzut în urma unui asediu. Ambele capitale au fost, la un moment dat, capitale ale Romei de Răsărit.

27 iulie, 1299 și 1301, își ating punctul final la 11 august 1840, ceea ce reprezintă istoria anului 1838, când Litch și-a publicat pentru prima dată perspectiva și predicția cu privire la profeția celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care urma să se împlinească în cele din urmă la 11 august 1840. Cei doi pași ai ridicării pentru milleriți au fost anii 1838 și 1840.

„În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes larg răspândit. Cu doi ani mai înainte, Josiah Litch, unul dintre slujitorii de seamă care predicau a Doua Venire, a publicat o expunere a Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată «în anul 1840 d.Hr., cândva în luna august»; iar cu numai câteva zile înainte de împlinirea ei, el a scris: «Admițând că prima perioadă, de 150 de ani, s-a împlinit exact înainte ca Deacoze să urce pe tron cu îngăduința turcilor și că cei 391 de ani și cincisprezece zile au început la încheierea primei perioade, ea se va sfârși la 11 august 1840, când se poate aștepta ca puterea otomană din Constantinopol să fie frântă. Și cred că astfel se va dovedi a fi cazul.» —Josiah Litch, în Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, 1 august 1840.

„La timpul exact specificat, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a pus sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și de asociații săi, iar mișcările advente i-a fost dat un impuls minunat. Oameni de învățătură și de poziție s-au unit cu Miller, atât în predicarea, cât și în publicarea vederilor sale, iar din 1840 până în 1844 lucrarea s-a extins cu rapiditate.” The Great Controversy, 334, 335.

Predicția lui Litch din '38 și viziunea sa corectată din '40 includ declarația sa finală, pe care a scris-o la 1 august, cu zece zile înainte de predicția corectată. Împlinirea predicției a fost aceea care

a convins lumea de justețea metodologiei corecte a profeției biblice. Cei treizeci și opt de ani care au marcat ridicarea vechiului Israel au inclus cei doi ani de la trecerea Mării Roșii până la prima răzvrătire de la Cades.

Deoarece toți bărbații aceia care au văzut slava Mea și minunile Mele pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și M-au ispitit acum de zece ori, și n-au ascultat de glasul Meu, cu siguranță nu vor vedea țara pe care am jurat-o părinților lor; niciunul dintre cei ce M-au provocat nu o va vedea. Numeri 14:22, 23.

Acea răzvrătire este identificată ca fiind cea din urmă dintre zece încercări. O perioadă de probă de doi ani, alcătuită din zece încercări, adăugată la treizeci și opt de ani în pustie, a prefigurat anii 1838 și 1840, iar anul 1840 a cuprins o perioadă de zece zile.

Și punctul de început al ascensiunii islamului odată cu Osman, la 27 iulie 1299, marchează începutul unei perioade de treizeci și opt de ani, care se încheie cu un asediu de patru ani în 1337. 27 iulie 1299 a fost primul dintre cei doi pași pe care istoricii îi identifică drept punctul de început al ascensiunii Imperiului Otoman, iar al doilea pas a fost în 1301. Cei doi pași ai bățăliilor de la Nicomedia și Niceea din 1299 și 1301 prefigurează anii 1838 și 1840. Începutul profeției ilustrează sfârșitul.

નાઈકોમડિયા અને નાઈસિયા બન્નેએ પોતાની પોતાની ઐતહાસિકિ અવધશ્ચિમાં પૂર્વીય રોમની રાજધાની તરીકે તાત્કાલિકિ સેવા આપી હતી. નશ્ચિતરૂપે, કોન્સ્ટાન્ટિનિપલ અંતે ઈ.સ. 330 થી 1453 સુધી પૂર્વીય રાજધાની બન્યું. નાઈકોમડિયા અને નાઈસિયા કોન્સ્ટાન્ટિનિપલના પતનનું પૂર્વરૂપ દર્શાવે છે; ત્રણેયનો પતન ઇસ્લામી ઘેરાબંધી દ્વારા થયો, જેણે તેવા અભયાનનો ઉપસંહાર ચક્રિનતિ કર્યો જેમાં ઇસ્લામે પ્રથમ તે પ્રદેશ પર નચિત્રણ સ્થાપતિ કર્યું અને ત્યારબાદ રાજધાની નગરી કબજે કરી.

Prima asediere de patru ani, din 1333 până în 1337, reprezintă cei patru ani din 1449 până în 1453, când profeția s-a încheiat. Trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile mai târziu, Islamul este restrâns, iar milleritii se „ridică” sub puterea profetică reprezentată în caracteristicile „treizeci și opt și patruzeci”, așa cum sunt ele reprezentate în istoria alfa a istoriei lui 27 iulie 1299 și 27 iulie 1449. Ridicarea Islamului și ridicarea mesagerilor lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt reprezentate într-un simbol numeric, construit prin relația numerică dintre 38 și 40.

În Ezechiel treizeci și șapte, Islamul este mesajul vântului de răsărit care este suflat peste oasele uscate ale morților, ca ele să se ridice și să stea în picioare ca o oaste puternică. Când sosește mesajul lui Ezechiel, începe ridicarea, așa cum s-a întâmplat în istoria millerită din 1838 și 1840. Mesajul acela a sosit la 11 septembrie, iar la legea duminicală care vine curând, oasele acelea se ridică și stau în picioare ca o oaste puternică. Ridicarea oștirii lui Dumnezeu ca biserică triumfătoare în zilele din urmă este prefigurată prin 1838 și 1840. Perioada de la 11 septembrie până la legea duminicală a fost prefigurată prin 1840 până la 1844, dar ea prefigurează și perioada de la 31 decembrie 2023 până la mingile de foc ale Nashville-ului.

Roma Răsăriteană

De la împărțirea imperiului de către Constantin cel dintâi (cel Mare) și până la ultimul Constantin se întinde istoria profetică a Romei de Răsărit. Prin urmare, perioada profetică este marcată de un tată și un fiu profetici sau simbolici, așa cum sunt reprezentați prin numele lor, deși nu a existat o descendență directă de sânge între Constantin cel Mare și Constantin al unsprezecelea. Primul și ultimul Constantin sunt de asemenea reprezentați profetic ca simboluri alfa și omega, iar tatăl (alfa) a ales Constantinopolul drept capitală, iar fiul (omega) a murit în timpul asediului atunci când Constantinopolul a încetat să mai fie capitala. Perioada profetică a Romei de Răsărit este marcată de primul și ultimul Constantin. Perioada de 150 de ani care a început la 27 iulie 1299 include o perioadă de 38 de ani și se încheie cu un asediu de 40 de ani. Acel asediu a prefigurat perioada 1449–1453. Campania din Nicomedia a început cu cucerirea unui teritoriu și s-a încheiat cu cucerirea capitalei teritoriului. Ca și în cazul primului și ultimului Constantin, cucerirea Nicomediei a început cu un tată (cel dintâi) și s-a încheiat cu un fiu (cel din urmă).

Patru ani

O asediu de patru ani din perioada de deschidere a celor o sută cincizeci de ani care au condus la cei patru ani de la umilirea lui Constantin cel din urmă, în 1449, până în 1453, când Constantinopolul a fost asediat și a căzut. Profeția de timp a celui de-al doilea vai, reprezentând trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, a început la 27 iulie 1449 și s-a încheiat la 11 august 1840. Acea dată marchează începutul unei perioade de patru ani pe care sora White a numit-o o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu.

„Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger trebuie să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prezisă o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din anii 1840–44 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă în fiecare stațiune misionară din lume și, în unele țări, a existat cel mai mare interes religios care a fost văzut în vreun ținut de la Reforma secolului al șaisprezecelea; însă acestea urmează să fie întrecute de mișcarea puternică de sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Islam a fost restrâns la 11 august 1840 și a existat o perioadă de patru ani care se aliniază atât cu revărsarea Duhului Sfânt la Cincizecime, cât și cu coborârea îngerului puternic din Apocalipsa optsprezece, când „clădirile mari” ale New York-ului au fost lovite de islamul celei de-a treia vai la 11 septembrie. 11 septembrie marchează începutul timpului sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Sigilarea este o perioadă de timp, iar încheierea perioadei sigilării posedă caracteristicile începutului perioadei. Când Hristos a coborât la 11 septembrie, El a prefigurat coborârea lui Mihail pentru a-i învia pe cei doi martori la 31 decembrie 2023, când a început perioada finală a sigilării.

Cheia care este bătălia de la Ninive reprezintă diferitele eliberări ale islamului, care aveau să doboare Roma de Răsărit până în 1453. În cadrul celor o sută cincizeci de ani ai celor „cinci luni” din versetul zece, atât începutul, cât și sfârșitul cuprind o perioadă de patru ani. Aceste două perioade de patru ani se leagă de încheierea celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, care au marcat o perioadă de patru ani, din 1840 până în 1844, când Hristos avea să lumineze „întregul pământ cu slava Sa”. În 1844, timpul profetic a încetat să mai fie aplicat, căci timpul avea

să fie „nu va mai fi timp”.

Și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:6.

1333 până la 1337, 1449 până la 1453, 1840 până la 1844

Acele trei linii de perioade de patru ani se aliniază cu timpul sigilării de la 11 septembrie până la legea duminicală și, de asemenea, se aliniază cu fractalul de la 11 septembrie până la legea duminicală, care este reprezentat din 31 decembrie 2023 până când Islamul va fi din nou eliberat pentru a aduce bilele de foc ale Nashville-ului.

Fractalul profetic de la 31 decembrie 2023 până la mingile de foc din Nashville a fost tipificat prin trei perioade profetice de câte patru ani, care toate se aliniază cu timpul sigilării de la 11 septembrie până la legea duminicală. Astfel, patru martori identifică istoria de la 31 decembrie 2023 până la atacul din Nashville, iar bătălia de la Ninive a fost „cheia” pentru fiecare dintre acești martori. 1333, 1449, 1840 și 11 septembrie au fost toate puncte de cotitură — „chei”.

„Există lecții de învățat din istoria trecutului; și atenția este îndreptată asupra acestora, pentru ca toți să înțeleagă că Dumnezeu lucrează acum pe aceleași linii pe care a lucrat dintotdeauna. Mâna Sa se vede în lucrarea Sa și printre națiuni acum, tot așa cum s-a văzut neconținut de când Evanghelia i-a fost vestită pentru prima dată lui Adam, în Eden.

„Există perioade care constituie puncte de cotitură în istoria națiunilor și a bisericii. În providența lui Dumnezeu, când sosesc aceste diferite crize, este dată lumina pentru acel timp. Dacă este primită, urmează progres spiritual; dacă este respinsă, urmează declin spiritual și naufragiu. Domnul, în Cuvântul Său, a descoperit lucrarea ofensivă a Evangheliei, așa cum a fost ea desfășurată în trecut și cum va fi în viitor, chiar până la conflictul final, când agențiile satanice își vor face ultima lor mișcare uimitoare.” Bible Echo, 26 august 1895.

Nicomedia

După ce a devenit împărat în 284, în anul 293, Dioclețian a ales Nicomedia drept capitală a părții răsăritene a Imperiului Roman atunci când a împărțit în mod legal imperiul în Răsărit și Apus, instituind sistemul Tetrarhiei. Nicomedia a slujit drept principală capitală administrativă și militară în Răsărit timp de câteva decenii. Constantin cel Mare a folosit-o ca bază înainte de a hotărî să construiască noua capitală la Bizanțul din apropiere (pe care l-a redenumit Constantinopol în 330). Chiar și după ce Constantinopolul a devenit capitala principală, Nicomedia a rămas un important centru regional, situat strategic pe țărmul estic al Mării Marmara. Așadar, deși nu a fost capitală permanentă precum Roma sau Constantinopolul, Nicomedia a fost desemnată oficial drept capitala răsăriteană în timpul unei perioade-cheie de tranziție din istoria romană. La începutul celor o sută cincizeci de ani este cucerită o capitală a Romei răsăritene, iar la sfârșit este cucerită o capitală a Romei răsăritene. Ambele cuceriri au inclus un asediu.

Dioclețian

Împăratul Dioclețian a făcut în mod oficial din Nicomedia capitala răsăriteană a Imperiului Roman atunci când a instituit sistemul Tetrarhiei în anul 293. Sistemul Tetrarhiei era alcătuit dintr-o diviziune apuseană și una răsăriteană a imperiului; atât răsăritul, cât și apusul având un împărat senior (Augustus) și un împărat junior (Cezar), pentru a alcătui numărul patru reprezentat de cuvântul „tetrarhie”.

Alfa și Omega

Dioclețian este simbolul omega al bisericii din Smirna, iar Nero este simbolul alfa. Constantin cel Mare este simbolul alfa al bisericii din Pergam, iar Iustinian este simbolul omega.

Divizarea „legală” a Romei în răsărit și apus (care nu a durat) a fost realizată de Dioclețian, iar divizarea profetică a Romei în răsărit și apus a fost realizată de Constantin. În timpul istoriei celei de-a doua biserici simbolice a persecuției, reprezentată de Smirna, Roma a fost divizată legal în răsărit și apus, iar în istoria celei de-a treia biserici simbolice a compromisului, reprezentată de Pergam, Roma a fost divizată profetic în răsărit și apus. 293 a fost alfa, iar 330 a fost omega și, la 11 mai 330, Constantin cel Mare a consacrat Constantinopolul drept capitală a Imperiului.

Кырг.ча/рн расмий, табигый, жарыяланууга ылайык котормо: Диоклетиан тарабынан 293-жылы жүргүзүлгөн укуктук бөлүнүү андан кийин башталган жарандык согуштун айынан, 313-жылы кабыл алынган Милан жарлыгына чейин урап-бузулуп турду. Дал ошол кезде чыгыштын Константины менен батыштын Лицинийи Милан жарлыгын чыгарып, христиан динин мыйзамдаштырышты жана натыйжада Тетрархияны — бири-бири менен макулдашылган төрт башкаруучунун тутумун — иш жүзүндө аякка чыгарышты; бул тутум акырында эки негизги күчтүн ортосундагы күрөшкө (Батыштагы Константин менен Чыгыштагы Лицинийдин ортосундагы күрөшкө) кыйрап түшкөн. Кыйроого жол ачкан бул укуктук бөлүнүү бөлүнүүдөн бөлүнүүгө чейинки жыйырма жылдык мезгилди билдирет, жана эки бөлүнүү тең тутумдун кыйрашын тездеткен.

Biserica din Smirna a început cu Nero, în anul 64, când marele incendiu al Romei a fost folosit de Nero pentru a-i persecuta pe creștini, pe care Nero îi acuza că au provocat incendiul. Nero marchează începutul persecuției și prefigurează persecuția finală a zilelor de pe urmă. Acea persecuție finală continuă până la încheierea timpului de probă, când puterea papală ajunge la sfârșitul ei, fără să aibă pe nimeni care să-i vină în ajutor. Astfel, prima perioadă de persecuție a început cu arderea Romei și se încheie cu arderea Romei.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut pe fiară, acestea o vor urî pe desfrânată, o vor pustii și o vor lăsa goală, îi vor mânca carnea și o vor arde în foc. Apocalipsa 17:16.

Biserica din Smirna a început cu Nero, în anul 64, când marele incendiu al Romei a fost folosit de Nero pentru a-i persecuta pe creștini, pe care Nero îi acuza că au provocat incendiul. Două sute cincizeci de ani mai târziu, ea s-a încheiat în anul 313, odată cu Edictul de la Milano. „Edictul” reprezintă încheierea unei perioade de douăzeci de ani care a început cu divizarea juridică realizată de Dioclețian și a fost, de asemenea, sfârșitul celor două sute cincizeci de ani ai Smirnei care au început cu Nero. Cei două sute cincizeci de ani de persecuție reprezentați de biserica din Smirna și

de Nero au inclus cei zece ani ai celei mai cumplite persecuții, aduse de Dioclețian. Acea perioadă de zece ani de persecuție a constituit ultima jumătate a celor douăzeci de ani ai lui Dioclețian, care au început cu divizarea sa juridică a imperiului în anul 293. De la divizarea juridică în est și vest, realizată de Dioclețian în anul 293, a început o perioadă de douăzeci de ani alcătuită din două perioade de câte zece ani.

డయోక్లేషియన్ సమరజేయన్‌ని చట్టబద్ధంగా తూర్పు మరియు పడమరలుగా విభజించాడు; ఈ విధంగా, కన్‌స్టాంటైన్ చేత నెరవేరబడిన వరసచనత్మక విభజనకు ఒక వరతీరాపమయ్యాడు. డయోక్లేషియన్ చేసిన విభజన తూర్పు మరియు పడమరలుగా ఉన్నదే; అయితే, అందులో తూర్పులో ఇద్దరు వలకులు మరియు పడమరలో ఇద్దరు వలకులు ఉండేవారు. వరతి వరంతానికి ఒక వరధన వలకుడు మరియు ఒక ద్వితీయ వలకుడు ఉండేవారు. ఫిబ్రవరి 23, 303న, డయోక్లేషియన్ క్రైస్తవమలపై అనేక 'శసనల్లో' మదటిదానిని జరి చేశాడు; దీనితో మహా హింసరంభం సూచింపబడింది, (దీనిని డయోక్లేషియన్ హింస అని కూడా వేలుస్తారు), ఇది రోమా సమరజేయంలో క్రైస్తవమలపై జరిగిన అత్యంత తీవ్రమైన మరియు అత్యంత వినోత్తమమైన హింసగా నిలిచింది.

Şi îngerului bisericii din Smirna scrie-i: Acestea zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel ce a fost mort şi este viu: Ştiu faptele tale, şi necazul, şi sărăcia ta, (dar eşti bogat) şi cunosc hula din partea celor ce spun că sunt iudei şi nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de lucrurile pe care ai să le suferi: iată, diavolul are să arunce pe unii dintre voi în temniţă, ca să fiţi încercaţi; şi veţi avea necaz zece zile: fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii. Cine are ureche, să audă ce zice Duhul bisericilor; Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de a doua moarte. Apocalipsa 2:8–10.

Marea Persecuție a continuat sub succesorii lui Dioclețian (în special sub Galeriu) până în anul 313, când s-a încheiat prin Edictul de la Milano. Nero este simbolul alfa al persecuției care l-a prefigurat pe Dioclețian ca persecuția omega a perioadei profetice reprezentate de biserica din Smirna. Persecuția s-a încheiat printr-o căsătorie politică și un tratat între Constantin din răsărit și Licinius din apus. În februarie 313, Constantin și Licinius s-au întâlnit la Milano și au emis Edictul de la Milano, care a acordat toleranță religioasă creștinilor (și altora) în întregul imperiu. Pentru a-și întări alianța politică, Licinius s-a căsătorit cu Constantia (sora vitregă a lui Constantin) în timpul sau în preajma acestei întâlniri. Această căsătorie a fost o alianță politică romană clasică — pecetluind înțelegerea dintre cei doi împărați și contribuind la stabilizarea vremelnică a imperiului după ani de război civil. Alianța nu a durat mult. Constantin și Licinius s-au luptat mai târziu unul împotriva celuilalt, iar Constantin l-a învins pe Licinius în 324, devenind singurul conducător.

De la Nero până la Constantin s-a împlinit perioada profetică a Smirnei de două sute cincizeci de ani, iar în 313 a început biserica din Pergam, biserica compromisului, încheindu-se cu biserica din Tiatira în 538. Cei două sute cincizeci de ani ai Smirnei au reprezentat o perioadă de persecuție, iar la încheierea perioadei de ansamblu persecuția lui Dioclețian a împlinit „zece zile” din Apocalipsa (zece ani), în care cea mai cumplită perioadă de persecuție reprezintă un fractal al perioadei de ansamblu. Cei zece ani sunt un fractal al celor două sute cincizeci de ani. Acei zece ani reprezintă omega persecuției lui Nero și, la încheierea lor, divizarea omega a imperiului în răsărit și apus.

Csipanga no Gutana

Smirna a început la incendiarea Romei în anul 64 și s-a încheiat două sute cincizeci de ani mai târziu, în 313, odată cu Edictul de la Milano și cu căsătoria politică dintre răsărit și apus. Fractalul de zece ani al persecuției a început în 303 și s-a încheiat în 313, odată cu Edictul de la Milano și cu căsătoria politică dintre răsărit și apus. Cei douăzeci de ani care au început cu împărțirea legală a răsăritului și apusului în 293 de către Dioclețian s-au încheiat în 313, cu căsătoria politică dintre răsărit și apus. Tratatul de căsătorie din 313 dintre răsărit și apus s-a încheiat prin divorțul din 324, când Constantin l-a învins pe Licinius al apusului și a devenit singurul conducător al Romei. Divorțul profetic din 324 a venit la trei ani după prima lege duminicală din 321.

Cei șaptesprezece ani, de la 313 până la 330, identifică o căsătorie politică, sfârșitul persecuției reprezentate de Smirna și de Nero, și începutul bisericii compromisului reprezentate de Pergam. Începutul Pergamului în 313, la căsătorie, a fost urmat de începutul persecuției care a început la prima lege duminicală din 321. Aceasta a fost urmată de divorțul profetic din 324, care a adus răsăritul și apusul într-un singur imperiu sub Constantin. Șase ani mai târziu, în 330, împărțirea în răsărit și apus a fost repetată în mod profetic. Cei șaptesprezece ani reprezintă perioada alfa a bisericii Pergamului, care avea să continue până când biserica Tiatirei a ajuns în istoria profetică în 538. Acea perioadă alfa avea să reprezinte o istorie omega la sfârșitul perioadei de la 330 până la 538. Istoria omega a Pergamului reprezintă perioada anilor 496, 508 și 533.

Șaptesprezece ani

Ptolemeu al bătliei de la Rafia a domnit „șaptesprezece ani”, iar între bătlia de la Rafia și bătlia de la Panium au fost „șaptesprezece ani”. Acei șaptesprezece ani se aliniază în mod simbolic cu cei șaptesprezece ani de la 313 până la 330. Cei două sute cincizeci de ani ai Smirnei, ai lui Nero, au condus la primii șaptesprezece ani ai bisericii din Pergam și se leagă de cei două sute cincizeci de ani care au început la al treilea decret în 457 î.Hr., punctul de pornire al celor 2300 de ani din Daniel opt cu versetul paisprezece și temelia și stâlful central al adventismului. Cei doi martori ai celor două sute cincizeci de ani se aliniază cu cei două sute cincizeci de ani ai celei de-a șasea împărății din profeția Bibliei, care a început în 1776 și se încheie anul acesta, în 2026.

ىنل ىي متتەي نوئى ناغلوب هچى 330 نى 313 ىرىل اؤشپ مزیتن يۆدائى نا قچائى ىن ىدلئى ىىرۇچرى
تاباس كۆلنۇك ىچىن ىتتەي رالۇئى ىلىي-1844 ىكنۇچ ؛نەكتەي پىنىشۇچ ن ،نەگروك ن
كىنىيى ھۆ رالۇئى اممەئى .ىدىئى نەگىمىن شۇچ ىخىت ىنىسىلىسىم ىنۇك شايۇق ىكاي ىنىسىلىسىم
نەكتەي پۇنوت ىنل ىي كىللەئى زۇي رىب ىكىدىتىيائى ىچىن نوئى كىنىباب ىچىن زۇقوت
شەب نوئى مۆلىي رىب ناسقوت زۇي چۇئى نا قشالرىخائى اتتسۇغۇئى-11 ىلىي-1840 ئۇ ،پۇلوب
هچىن شۇچ ئۇب .ىدىئى ناغنالىيائى اغىسىتقۇن شىنلىشاب كىنىرۇد رىب ناغراب پالشاب مگنۇك
ىدرۇتلەك اغنادىم ىن«ىسىدىنەي امان كۆلچۇك كىنىنىت ىرىدۇق كىنىادۇخ»

Pionierii nu au recunoscut o a doua perioadă de o sută cincizeci de ani în Apocalipsa nouă. Înțelegerea lor fundamentală reprezintă temelia pe care este zidită „lumina nouă” din Apocalipsa nouă. Acea lumină este deschisă de „cheia” bătliei de la Ninive. Acea „cheie” îi permite unui student al profeției să recunoască toate împărățiile profeției biblice reprezentate în Daniel și Apocalipsa. Babilonul, Medo-Persia, Grecia, imperiile seleucid și ptolemeic, împărăția lui

Mahomed, iar, și mai semnificativ, ea mărește imperiul Romei prin identificarea ridicării și căderii nu doar a Romei, ci și a împărățiilor Romei de răsărit și de apus, precum și a Statelor Unite (proorocul mincinos), a papalității (fiara) și a Națiunilor Unite (balaurul). Toate ridicările și căderile acestor împărății dau mărturie despre mișcările balaurului, ale fiarei și ale proorocului mincinos, care în cele din urmă aduc lumea la Armagedon. Acea mișcare este reprezentată în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, iar începutul acelei mișcări este reprezentat în istoria ascunsă a versetului patruzeci.

Bătălia de la Ninive oferă punctul de referință profetic pentru a armoniza mărturiile imperiului Romei, ale împărățiilor Romei de Răsărit și de Apus și ale Romei papale în succesiunea evenimentelor timpului sfârșitului. Astfel, bătălia de la Ninive este cheia care ilustrează pe deplin diferitele mărturii profetice despre Roma și, potrivit versetului paisprezece din Daniel unsprezece, Roma este cea care întemeiază vedenia. Cheia care aduce aceste linii împreună este bătălia de la Ninive.

Vom începe să reunim, în articolul nostru următor, cele cinci articole anterioare care tratează nenorocirile din Apocalipsa nouă.